

om Matriculering for os; men har man tænkt paa i denne Matriculeringslov at sige: Størrelsen af Hartkornskatterne bestemmes hvert Aar ved Finantsloven? Nei, man har sagt, til Skatteloven hører det at bestemme, hvor stort et Beløb der skal udredes af hver Tønde Hartkorn, og man har ikke paa nogen Maade kunnet erkjende, at dette Beløb egnede sig til at bestemmes ved en aarlig Bevilling. Den aarlige Finantslov skal nærmest være en Bevilling med Hensyn til Udgifterne; med Hensyn til Indtægterne skal den derimod være et Overslag, og enhver Bestemmelse, som optages i Finantsloven, og som fastsætter selve Statens Størrelse, indeholder meer eller mindre en Krænkelse af Grundlovens utvilsomme Bud; thi Grundloven vil, at Skatternes Størrelse skal være fastsat ved Lov, som i Reglen ere vedvarende, som kunne være kortvarige, men som i hvert Fald ikke maae falde sammen med Finantslovene. Man vil maaskee sige, at det er et Formspørgsmaal, og i det Høieste indrømme, at det er et Spørgsmaal, som kan interessere Landsthinget. Nu ja, det er i saa Tilfælde ikke underligt, at et Spørgsmaal, som kan interessere Landsthinget, finder Anklag i Landsthinget; men det er dog sandelig ikke det Synspunkt, som jeg væsentlig vil gjøre gjældende. Jeg troer, at den Forskjel, som ikke fandtes i Marsministeriets oprindelige Grundlovsudkast, men som kom ind under Behandlingen i Rigsforsamlingen, den bestemte Forskjel mellem de aarlige Bevillinger og de vedvarende Statskatter, har sin store Betydning for en ordnet Finantsbestyrelse, og det har sin store Betydning for Borgerne. Det er, mener jeg, ikke ligegyldigt for Borgerne, at de nogenlunde betimeligt kunne gjøre sig selv Rede for, hvilke Skatter de rimeligvis skulle udrede i det følgende Aar, og Enhver, der kjender Noget til Lovgivningsfagers Gang, vil med mig erkjende, at det i saa Henseende er en stor Forskjel, om en Skat udskrives ved en Bestemmelse, der, maaskee i de sidste 14 Dage af Sessionen, falder ned i Folkethinget som Resultat af en Afstemning ved 3die Behandling af Finantsloven, eller om den har fundet sin Afgjørelse enten ved en vedvarende Lov, eller en kortvarig Lov, eller, naar galt skal være, ved en

etaarig Lov, naar denne blot er en særskilt Lov, ved hvis Behandling man kan henvende sin Opmærksomhed paa de enkelte Punkter. Det er ikke af Mistillid til Folkethinget, i alt Fald ligesaa meget af Mistillid til Landsthinget, at jeg siger dette; jeg siger det, fordi jeg troer, at Borgerne efter vor Grundlov have et naturligt Krav paa, at Skattelove behandles paa den Maade. Man kunde jo i og for sig give dem paa meget forskjellige Maader; men Grundloven har nu engang fastsat, at Skattelove skulle behandles særskilt, afsondrede fra Finantsloven, og det har saavel en finantsiel som en constitutionel Betydning for Borgerne. Men dernæst paastaar jeg, at denne Sags Behandling i en øiensynlig Grad viser, hvilken Interesse og hvor stor Betydning dette ogsaa har for Finantsbestyrelsen. Jeg mener nemlig, at til en god og velordnet Finantsbestyrelse hører en Samvirken af Regjering og Repræsentation. Der er visse Elementer i den hele, gode, finantsielle Statshuusholdning, som bedst hævdes af Repræsentationen, og det kan gjerne være, at det er de fleste; men der er sandelig ogsaa andre Elementer i en god finantsiel Bestyrelse, som bedst hævdes af Finantsministeriet, og som der ikke idelig og idelig skal tales om, men som i Stilhed skulle vogtes og varetages, og ved hvilke man maae have sin Opmærksomhed henvendt paa Udviklingen i en noget længere Arrække; men der er det da igjen af meget stor Betydning for en Regjering at vide, hvorledes de faste Skatter kunne antages igjennem en ikke alt for kort Arrække, i alt Fald for mere end et enkelt Aar, at ville komme ind, og, see vi hen til det nærværende Tilfælde, saa siger jeg: ville ikke netop de allerfleste af de Indvendinger, der ere komne saa stærkt frem mod Lovudkastet, i meget høi Grad være afløvede, dersom den ærede Finantsminister i Overeensstemmelse med den Betragtning af Grundloven, som jeg gør gjældende, og som han ikke modsætter sig, men som ikke siød saa levende for ham, dengang han affattede § 1, havde erkjendt Nødvendigheden af at sætte bestemte Beløb ind her? Og, hvis saadanne bestemte Beløb vare blevne satte ind — jeg vil ikke sige i en Lov for evig Tid, men i alt Fald i en Lov, der strakte sig ud over enkelte Aar,